

Lena Kregelj
ZATO SEM TOREJ PRIŠLA

Igra

Gladka kovina temnomodrega avtomobila tiste znamke, ki je draga na diskreten način, me je predrzno oplazila po nogi, ko sem se prebijala po ozki poti do velikanskih vhodnih vrat. Medtem ko sem čakala na predzadnji stopnici, sem si v naglici nanesla šminko posebne zamolklo rdeče barve, ki je malce spominjala na kri. Nekaj se je je kljub dolgoletni praksi ličenja brez zrcala zamazalo čez rob in začutila sem njeno lepko. Ravno sem se začela otirati z robčkom, ko je brneč zvonec velikih težkih vrat pretresljivo naznanil, da lahko stopim naprej.

Elegantno, s počasnimi in mačje opreznimi koraki, ki so jih spremljali rezki odmevi mojih petk, sem previdno stopila na hodnik. Bil je dolg kot nekakšen tunel, ki vodi do svetišča. Na koncu poti so se odprla vrata, nič kaj hitro, ampak počasi in preudarno. Med njimi je vzravnano stal on, suveren in mrk, zlit z resnobno hladnostjo prostora.

»Prišla si.«

Skoraj neopazno sem se nasmehnila in upala, da mi bo, zadržan, kot je bil, podal vsaj roko. Namesto tega mi je slekel plašč, ki se ga je še držal januarski hlad. Hladen kot januar je bil tudi on, pa vendar so mu moji koraki vdano sledili. Vodil me je v dizajnersko oblikovano dnevno sobo, na sredi katere je stala večja miza mahagonijeve barve. To mora biti ta miza, kjer bova sedla, sem pomislila. Na njej je bila buteljka rdečega vina z zavezanim belim prtičem. Družbo

sta ji delala dva vinska kozarca v obliki tulipana, si-joča in brez trohice sledov pranja.

Instinktivno sem zasedla stol, ki je omogočal pogled na celoten prostor, in se naslonila nazaj. Dajala sem videz sproščenosti, ko so mi lasje zastirali rahlo priprte oči, pramene las pa sem si malomarno metala nazaj na ramena.

Zavedala sem se svojega plitkega diha. V prsnem košu se je ugnezdila zoprna napetost in samo malo me je potolažila misel, da je bil on s tresočimi rokami videti še bolj razburjen kot jaz, čeprav je bil verjetno prepričan, da nemir dobro skriva. Ko je premišljeno zavzel položaj nasproti mene, sva si končno lahko zares pogledala v oči.

Njegove so bile prozorno modre, vodene, a prodorne. Ugotavljala sem, ali so pogled zaostrile obrvi, ki so se kljukasto risale nad vekami, ali pa je bilo to zaradi temne obrobe njegovih šarenic. Eno stran ustnic je imel privihano, kot bi izražal rahel cinizem, a je bil zanj vendarle še premalo izkušen. Odločila sem se, da gre za obrambno držo, svojevrstno vzvišenost, ki jo je občasno pomešal s prijaznim smehljajem, da bi zmehčal strogost svojega nastopa.

Pogled med nama je trajal predolgo, nenapisana pravila socialnih interakcij so narekovala, naj eden od naju že spregovori. Presenetilo me je, da zadrege ne rešuje z govorjenjem, zato sem se pustila zazibati v prijeten občutek, da mi zaenkrat nič ni treba.

»Vino?« me je vprašal in ga začel točiti v kozarec, kljub temu da mu še nisem odgovorila. Nogi sem pomaknila vstran, da sta se prikazali izpod mize. Opazil

je lahko vzorec črnih najlonk. V pletenih vijugah se je plazil po mojih nogah vse višje nad koleni, dokler ni izginil pod ravno prav dolgim krilom. Eno nogo sem v ritmu lahko gugala naprej in nazaj.

Vrat steklenice je odmaknil z roba kozarca in v trenutku neopreznosti se je po mizi polila kapljica vina. Brezbrižno jo je pustil, da je izstopala na sicer brezhibno zloščeni površini. Trdo je odložil steklenico, da je zvok stekla na mahagoniju preglasno odjeknil po dnevni sobi.

»Vsaka poteza ima posledice,« je nenadoma rekel.

Zdrznila sem se in se takoj nato zavedela, da sem hipoma izgubila vso svojo naravno privlačnost. S široko odprtimi očmi sem bolščala vanj, moja ramena so zakrčeno kazila sicer vzravnano držo. Barva glasu, s katero je spregovoril, je bila nenavadna, besede je izrekel počasi, skoraj srhljivo.

»Kako to misliš?« sem izdabila.

Oglušujoča tišina se je naselila med naju, dokler na mizo ni položil svojih dolgih klavirskih prstov, na videz hladnih in koščenih. Z njimi je pobobnal po lesu, nič nervozno, zelo potrpežljivo.

Zastrmel se je vame in odgovoril: »To, da si prišla sem.«

Če ne bi bil tako resen, bi bil lahko spogledljiv. Tako pa se njegova glava ni nagnila vstran, nič se ni smehljal in svojih trdo izgovorjenih besed ni poskušal omehčati z novimi, prijetnejšimi, ki bi sprostile napeto vzdušje.

Začutila sem, da me s svojim nastopom premaguje. Bila sem popolnoma vodljiva.

»Razumem.«

Nič nisem razumela.

Odšel je od mize.

Končno sem imela priložnost, da si bolje ogledam okolico. Težke, neprosojne zavese so zastirale okna na način, ki ni dopuščal pogleda na zunanji svet. Poleg mahagonijeve mize so se v prostoru nizali robustni predmeti, kosi starega pohištva, ki so se kitili z izrezljanimi vzorci. Na večji steni se je raztezala kopija slike znane slikarke, obdana s pozlačenim okvirjem. Dišalo je po terpentinu.

Že po nekaj trenutkih se je impozantno vrnil v prostor. V štirih dolgih korakih je bil pri mizi, v rokah pa je nekaj držal. Na mizo je vrgel pravokoten predmet, da je zamolklo tlesnilo, in vprašal:

»Igraš poker?«

Znala sem igrati navdušenje in sogovorniku dati občutek, da je poseben. Če je bila situacija primerna, sem spustila tudi kakšno solzo ali dve. A vendarle igranje pokra še ni prišlo na seznam mojih znanj.

»Ne ...« sem oklevajoče odvrnila.

»To je lahko prednost,« je pojasnil in se odločil na mesto mene.

Gladke, še čisto nove karte je z eno potezo vzel iz ovitka. Potem jih je mešal kot rokohitrc. Očarano sem ga opazovala, saj je bilo kaj videti; dovršeni gibi so nizali snope kart znova in znova, jih premeščali, spet vtikali nazaj v kupček, dolgi prsti pa so jih v enakomernih časovnih intervalih ravnali v pravilno obliko.

Ko je končal, je položil kupček na mizo in ne da bi me pogledal, ukazal:

»Privzdigni jih.«

Z drhtečo roko sem segla nadnje in jih razdelila na dva dela, a se je desni kupček naglo podrl. Karte so se kot padajoče domine razprostrle po mizi. Zdrznila sem se in osuplo ugotovila, da me poskuša razorožiti z igranjem igre, ki jo je zagotovo obvladal. V meni je prebudil iskro jeze.

Potem sem se na stolu uporniško vzravнала in zavzela dostojanstveno držo. Z zagonetnim nasmeškom sem pospremila svoj navihani pogled in nedolžno zaprosila:

»Bi mi razložil pravila igre?«

Poezija je bilo poslušati zven njegovih besed, ko je zbrano in natančno opisoval umetnost igranja. Poudaril je, da je tisto nekaj in najvažnejše, kar pospremi golo statistično znanje o verjetnosti kombinacij kart, mešanica lahnih gest, drobnih trzlajev oči in barve glasu, s katero spregovori igralec. Zrl mi je naravnost v oči in govoril še o pomembnosti pozicije. Ni enako, ali si na vrsti prvi ali pa samo slediš.

Opazovala sem njegove roke, ki so jemale karte s kupčka, jih dvigale visoko v zrak in mi jih kazale. Še povsem sveža pikova dama je delala družbo srčevemu fantu, sledili so jima križeva dvojka, karina osmica in srčev as.

Zadnjo karto je tako pritisnil na mizo, da so mu pordeli prsti.

»To je dobra karta. Če dobiš asa, greš v igro ne glede na vse.«

Takrat sem ga za trenutek videla v drugačni luči. Njegov obraz je dobil odtenek nekakšne mehkoobe, oči so mi želele nekaj povedati. Že naslednji hip pa se je zopet zbral in nizal karto za karto, pravilo za pravilom, dokler se ni, ko mi je vse povedal, naposled ustavil.

Bila sem pripravljena.

Pritisnil je gumb na glasbenem stolpu, ki je bil v neposredni bližini mize, na doseg njegove roke. Po prostoru se je razlezla prijetna, a malce skrivnostna klasična glasba. Iz zvoka klavirja sem poskušala razvozlati, za katerega skladatelja gre, in za hip sem v melodiji zaznala zvok dežja. Je prihajal od zunaj? Ozrla sem se čez ramo, a hitro ugotovila, da zrem le v temne zaves.

Utesnjenost v prsnem košu mi je preprečevala, da bi vdihnila s polnimi pljuči. Nato sem plašno pogledala svoji karti, ki sta pravkar zadržali na mojo stran mize. Soigralca sem ošinila s pogledom, a njegov obraz ni ničesar izdajal. Izpod ostrih obrvi je motril svoji karti.

Potem se je vse odvrtelo zelo naravno. Stavila sem in mešala karte, včasih sem ga resnobno gledala, spet drugič pa z glasnim smehom zaigrala navdušenje in igrala hitro, hlastno. Z uravnavanjem ritma igre, ko sem si občasno vzela dolge minute za premislek, sem soigralca nekoliko zmedla, a se je že naslednji trenutek zbral in zabrisal vse sledove ranljivosti. Popolno-

ma sem pozabila pravila igre, namesto tega sem se prepustila zvokom čudovite glasbe. Iz rok so mi polzele srčeve in pikove podobe in včasih sem jih komaj ujela v dlani ter jih odtlej trdno držala pri sebi. Žetoni so žvenketajoče padali na zloščeno mizo in sredi nje ustvarjali nenavaden kaos.

Bežno sem ošinila stensko uro in osuplo ugotovila, da igrava že dobro uro. Naslonila sem se nazaj in si vzela trenutek odmora, da si malce zbistrim misli od norega plesa kart. Na moji strani mize je bilo precej več žetonov kot na njegovih, nad čimer sem se zadovoljno naslajala.

Z vso silo sem potlačila hehet, ki je prihajal nekje z dna mojega želodca.

»Zagotovo imam začetniško srečo,« sem povedala v opravičilo, a svojo poved naglasila malce vprašalno. Prostor se je nenadoma zdel nekoliko manjši in v njem se je naselila nejevoljna tišina.

Nič ni odgovoril, da bi me s tem odrešil moje nedokončane misli. Samo pustil je, da je obvisela v zraku.

Premetavala sem karte in mrzlično razmišljala, kaj se pravzaprav greva. Spomnila sem se zagonetnih obrazov, ki sem jih včasih videla na televiziji, zakritih z očali, skrivajočih se za dolgimi bradami. Sedeli so za ovalno mizo in predano igrali svojo igro, kot da gre za nekaj najpomembnejšega na svetu. On je bil eden izmed njih! Seveda, ne razume mojih naivnih, nelogičnih potez, naglice, glasnega krohota, nepričakovanih premorov. Pred njim sem se vrtela kot vrtavka, zdaj v eno, zdaj v drugo smer, pa malo vstran in

spet nazaj, in ko je najmanj pričakoval, sem se ustavila.

Nato sem se spet zavrtela, tokrat še hitreje: »Višam tvojo stavo.«

Naenkrat sem imela občutek, da vidim skozi njegove karte, njegove oči pa so moja ugibanja le potrdile. Postal je nejevoljen, na čelu se mu je zarisala globoka ravna guba.

»Oh, spet zmaga,« sem rekla mirno in tiho, da ga ne bi pretirano razburila – ali pa je bil to spet del moje igre?

Njegov prisebni pogled je takrat izginil, spremenil se je v veliko bolečino, stalila sem voščeno svečo, od katere je na koncu ostala le lužica. V soju zmage sem se zmagovalno nasmehnila in prvič v tem večeru so moje ustnice silile tako daleč narazen, da se je pokazal niz mojih zob. Z malomarno kretnjo sem si vrgla lase nazaj na hrbet, kot bi se mi zmaga ne zdela pomembna, pa vendarle sem se ravno s tem izdajala; žarela sem.

Obvladovala sem prostor, poteze, še zrak, ki sva ga v razburjenju dihala. Naenkrat je bilo vse moje, zmage so se vrstile druga za drugo. Bil je v silnem krču, vedno več časa si je jemal za vsako potezo, na njegovi strani mize pa se je kupček žetonov vztrajno manjšal.

V temačno intimo prostora se je med najino igro zalezlo še nekaj drugega, nekaj, česar si nisem uspela razjasniti. Slutnja se je zlagoma ovijala okoli mojega vratu in me ljubkovala, ko sem svojega soigralca

sumničavo motrila z očmi. Njegovi koščeni prsti so za hip ujeli pridih miline, ali pa je to bila le senca poklapanosti zaradi poraza? Prepogosto si je popravljal pramene iznad obrvi, kot bi s kretnjami želel odgnati silovite misli. Naenkrat sem začutila naboj med nama, ki je, kljub temu da tega nisem mogla videti, orosil stekla, slika na steni je oživila v vsej barvitosti, zrak je postajal soparen in težak.

Končno sva se spet pogledala, ne da bi naju ločevala igra. V meni se je vzbudilo nerazložljivo čustvo, ki ni izviralo iz zmagoslavja ali vznesenosti nad igro, ampak iz nečesa drugega, pomembnejšega.

Takrat je vse svoje žetone počasi porinil na sredino mize in rekel:

»*All in.*«

Namesto da bi jih zgrabila, sem polagoma vstala in si nežno popravila krilo. Z roko, ki je še pred nekaj urami začrtala šminko na mojih ustnicah, sem podrsala po gladki mahagonijevi mizi in počasi stopila korak naprej. Približevala sem se mu, prepustila sem se najini igri, ki se še ni končala. V mislih so mi odzvanjale njegove besede: »Vsaka poteza ima posledice.« Morda sem kakšno nevede celo zašepetala.

Tedaj je nebrzdano, sunkovito vstal in me zgrabil za roko, v njegovem vodenem pogledu sem videla ogenj.

Zato sem torej prišla.

Iskrice

Bil je po akcijski ceni in ravno še zadnji dan ponudbe sem ga ujela, ko je stal v izložbi. Na voljo je bil za takojšnji prevzem in nadaljnjo večkratno uporabo. Če bi bila z nakupom nezadovoljna, bi ga lahko hitro, brezplačno in brez sitnosti vrnila na polico trgovine, kjer bi mu v naglici odstranili znake predhodne uporabe in ga dostavili naslednji stranki.

Ponj se odpravim ravno v trenutku, ko zunaj vihra naliv. Na pragu hiše se obotavljam, ali bi stopila na neprijazno ulico; obrnem se in stečem nazaj po dežnik. Primerno oborožena hodim in v naglici ne pazim na luže, nalašč zabredem vanje, v blatne rjave brozge. Hlače so do kolen poškopljene, moji lasje pa štrenasti. Nervoza mojim nogam vliva adrenalin in koraki se mi kar zapletajo, kot bi ne bili moji. Skrbi me, kako se bova ujela. Ali bo tudi on videti, kot da ga je z vsebino ceste zalil mimohiteči tovornjak?

Pred menoj se kljub deževni zmedi, ki jo ustvarjajo zgodnji novembrski nalivi, pojavi živahen, dišeč in ves svež. Urejeni temni lasje pričajo o nedavnem obisku frizerja, njegova očala pa so bila ravnokar zloščena. Kljub temu se na njih zaradi vlage nabira rosa. Vsega ni mogel predvideti.

Izpod plašča antracitne barve, ki prefinjeno zao kroža videz poslovnega, izvleče pozorno izbrano darilce, zame osebno; kresilni kamen za primere, ko v gozdu ostanem brez vžigalic. Presenečeno ugotovim, da je sledil vsaki besedi, ki sva si jo napisala v klepetu

med spletnim spoznavanjem, a se zavem, da bi bila takšne pozorne geste najbrž deležna vsaka izbranka, ki bi se jo odločil osvojiti; za laskanje smo ne nazadnje dovzetni vsi. Verjetno ne obstaja dekle, ki bi pri našalcu darila bevsknilo: »Kako si drzneš!« V znak zahvale mu torej naklonim svoj najlepši nasmeh in za njim stopim v lokal.

Kresilni kamen s plastičnim držalom v travnato zeleni barvi spravim v svoj nahrbtnik, kjer hranim udobni rezervni neдрček in majhno toaletno torbico z ličili. Tudi jaz imam zanj pripravljeno darilce, le da vanj že strmi in bi bilo čudno, če bi mu ga osebno izročila: *Poglej, nadela sem si neдрček, ki si ga sicer nikoli ne, pa vendar se mi zate zdi vredno cel večer nositi to neudobno žičnato pošast. Ali pa: Moje z deep dark black maskaro premazane trepalnice ti mahajo in te skušajo očarati, jih vidiš?*

16
17

Z neobvezujočim klepetom poskuša razbliniti neudobje prvega srečanja. Med hlastnimi besedami o tem, koliko časa je kdo potreboval do bara in kako je zoprno, ker je treba na stranišču nositi masko, se podtalno ocenjujeva. Njegove oči silijo k robu čipkaste majčke mojega dekolteja ter se navidezno v zadregi umikajo nazaj gor, moje oči preiskujejo njegove za črnimi očali in se skušajo na hitro odločiti, ali jim je videno všeč.

Nenadoma njegovo pripoved o službi in številkah prekine tok mojih misli: *Če ti ni takoj všeč, potem ti ni!* V poskusu, da bi kljub nesramnim mislim kisli nasmešek razvlekla čim širše in pokazala navdušenje

nad sogovornikom, ga prekinem in za oba naročim pivo. Zanj temno, zase svetlo. Kot jin in jang. Sprostiti se morava, naj hmelj naredi svoj čudež.

Čez čas, ko se udobneje namestiva v sedežih, se zapupno skloni k meni in mi z nekoliko tišjim glasom reče: »Veš, pred bar sem prispel osemnajst minut prezgodaj in potem razmišljal, kako se rešiti iz te zagate. Odpeljal sem se ulico proč in čakal na minuto pred dogovorjeno uro, nato pa stopil do tebe točno ob uri.«

S ponosnim nasmehom, ki nekoliko sili na eno stran, se nasloni nazaj, mi pomežikne in čaka na moj odziv. Marsikatera bi ga do zdaj že kupila, kaže se namreč kot dobro finančno stoječ, s svojim stanovanjem, izobražen, redno zaposlen in odličen (so)govornik. Jaz pa bi ga najraje potisnila nazaj na polico. Pove mi tudi, da je ravno tisti dan nameraval izbrišati svoj profil na portalu za zmenke, potem pa je spoznal – mene.

Ob misli, da me tako poceni zapeljuje s pozornostmi in vmes vpleta znanje o ekonomiji, bi mu najraje vrnila z iskreno izpovedjo o bivšem fantu. Postavlja se s suknjičem priznane blagovne znamke, jaz pa na njegovih hlačnicah iščem sledove blata in si želim zavohati pristnost. Odplavala bi ob neprisiljenem smehu in vonju jeseni v njegovih laseh. Obožujem čudne pogovore, z veseljem bi opazila dodaten zob v ustih ali neenakomerno postrizene lase. Ničesar od tega nima.

Je pa vzorno točen. Za hipec z upanjem zastrizem z ušesi, ko začne spraševati nenavadne stvari.

»S čim se kopaš v kadi, imaš penečo kopel? In svoj najljubši vonj?«

»Ne, račko.«

»Račko imaš? Nisem še srečal ženske, ki bi se kopala z račko.«

Verjamem.

»Pa si res zakurila ogenj na hribu, kot piše v tvoji zgodbi?«

»Ja, res. Bilo je hladno.«

Med nama se namesto dima vije tišina.

»Ti ga nisi nikoli?«

»Em, ja, nekaj časa sem se šel tiste *survival* tečaje, ko se učiš preživetja ...«

Usoda prvega srečanja naju nato zvabi v vožnjo po okolici Ljubljane. Peljeva se z njegovim zloščennim avtom, ki bi mi bil pred desetletjem grozno všeč. Skozi okno gledam številne dežne kaplje, ki pršijo izpod gum sosednjih avtomobilov, pa tudi iz njihovih stranskih ogledal, kot iz ušes velikih živali. V daljavi se bohota oblak, za odtenek temnejši je od drugih svetlosivih, in opozarja na novo nevihto. V rokah vrtim njegovo darilo. Hladno je.

Tudi njegova vožnja je domišljena. Voziva se po prijetnih poteh z malo semaforji, zato ima eno roko prosto; ta navidezno malomarno obvisi čez sredinsko konzolo, kot bi se želela držati z mojo roko. Na vetrobranskem steklu se kopiči jesensko listje. Zaradi živčnih sunkov brisalcev se v nepravilnem zaporedju grmadi ob robovih v različnih barvah – rumeni, rdeči, oranžni in vseh odtenkih vmes. Med opazovanjem

zbranega voznika moj pogled zatava na sedeže črne barve. Šivi v pravilnih razdaljah umetelno natezajo usnje in nizajo eleganten vtis. Tudi MP3-predvajalnik se z nevsiljivo svetlobo zliva z vzdušjem neoporečnosti. Na njem se vrti glasba, ki mi je sumljivo poznana, kot bi glasbeni urednik do podrobnosti zadel moj okus. V nekem trenutku se mi razkrije, zakaj. Ta moški, ki ničesar ne prepusti naključju, je pripravil skladbe v točnem datumskem zaporedju. Vse od prve do zadnje. V tednu pred srečanjem sva si jih pošiljala med klepetom, da si polepšava jutra, zoprne ponedeljke in osamljene večere.

S hvaležnostjo ga pogledam in mu poskušam kaj pokloniti v zameno. Iščem po predalu, ki nosi vpadljiv neonski napis *navdih*, a je prazen. Nič mu nimam dati. V tišini voziva skozi ovinke in sivo pokrajino, voznik občasno pogleda proti meni. Čutim, da moj obraz izdaja razočaranje.

Prispeva v mojo ulico, ki jo sestavljajo razpadajoče stare hiše, vmes je kakšna novejša, v kotičkih temnozelenih živih mej pa diši po zatohlem. Z dlano nakažem, naj ustavi. Tako kot zunaj divja neurje in veter hektično meče odpadle veje po ulici, je tudi vzdušje v avtu naelektreno. On čaka name kot lepo zavit paket, pripravljen je, da ga vzamem, samo seči moram in bo moj.

Zapeljivo reče: »Lepo sva se imela, kajne?«

Jaz ga prazno gledam in si vzamem nekaj trenutkov. Ulica pred nama je dolga in samotna, po njej se nihče ne sprehaja in v meni se nič ne zgane. Nato iz nahrbtnika potegnem njegov kresilni kamen in mu

ga podržim pred obrazom, da si ga dobro ogleda. Odločno podrsam po sivem kremenu. Prvič, drugič, tretjič. Med nama vsakič zasije mali ognjemet norih rumenih iskric in nama ožari obraza.

Mirno in sprijaznjeno povem: »Tako bi moralo biti, pa ni.« Potem izstopim in ga pustim na ulici.